Enderrock | Joaquim Vilarnau | Actualitzat el 11/10/2019 a les 09:00

Feliu Ventura explica 'Convocatòria' cançó per cançó

El xativí comenta, una per una, les cançons que configuren el nou disc

Feliu Ventura | Juan Miguel Morales

El xativenc **Feliu Ventura** interpreta les cançons de *Convocatòria* (PpF, 2019), un treball que arriba vuit anys després del seu disc amb cançons noves. A partir d'una frase de cada cançó hem anat estirant el fil per saber què pensa i què vol explicar.

?Ja en portem fet molt d'impossible i encara en queda més' ["Difon el teu somriure"].
He afrontat coses que em semblaven impossibles i les he aconseguides. I també hi ha moltes utopies que ens semblaven impossibles com a poble. Som militants dels impossibles i volem canviar el món i transformar-lo continuadament. La lluita mai no s'acaba.

?Fes-te abans esclau de les teves mans i del teu cervell' ["Sàpigues, company", sobre un poema de Pere Quart].
Abans de ser esclau d'un altre, sigues esclau de tu mateix i segueix la teva consciència. És més, de vegades també cal alliberar-se d'un mateix perquè les pròpies pors també venen condicionades per la col·lectivitat.

?Nascut entre el col·lapse i el soroll, vindràs a netejar el que vam embrutar quan ens creguérem invencibles' ["Cançó de bressol enmig del col·lapse"].

No l'haguera pogut fer si no hagués esperat un fill. El nostre món està en col·lapse i estem deixant un món i un país del qual no es reconeix res més que la raspa. Hem de canviar el present i transformar-lo, amb l'esperança de poder canviar les coses.

Feliu Ventura Foto: Juan Miguel Morales

?Preserve molt la meua soledat' ["Soledat", sobre un poema de Vicent Andrés Estellés].
Em sento molt identificat en aquests versos. És una soledat voluntària, de cerca de les condicions de creació. La soledat és un jardí que cuidem i que permet, quan sortim, ser solidaris amb l'altra gent. Tant aquest poema com el de Pere Quart parlen de la creació. Jo soc una persona molt gelosa d'aquest petit jardí al qual no deixo entrar ningú més. Per aquest motiu vaig fent cercles concèntrics.

?Quan ella va tancar els ulls -novembre del setanta-cinc- pensaves el final però dormia'. ["Tornarem a cantar"].
La bèstia és a l'Íbex-35 i allà on es van quedar. Ha estat dormint un temps i, de tant en tant, es va despertant. Aquesta lletra reflexiona sobre la cançó com a lliure expressió. Parla d'un concert amb la censura i la policia, perquè això encara està passant avui dia. Hi ha gent a l'exili per fer cançons. Per mi la cançó d'autor no és ni una icona ni un estereotip sinó una idea, que fa molts anys que existeix i que seguirà existint en formes diferents. La cançó d'autor és una actitud, com el punk.

?Paraules de colors i llum de fàbrica, vesprades que en un got es fan matí' ["Memòria d'una fibra sota acrílic i metall"].
La cançó està inspirada al Mas Sopalmo, l'estudi d'Antoni Miró a Alcoi, un amic molt estimat. Mentre ell pintava jo vaig escriure el llibre *Com un record d'infantesa* (Sembra Llibres, 2015). És un artista

amb qui he trobat una complicitat molt gran, malgrat que venim de mons molt diferents. És part de la meua família.

?És nostra la llavor que sembrem, nostre és el dubte que ens fa valents' ["Nostres (Lloc6)"].
No només els carrers són nostres, sinó que hi ha moltes altres coses que també ho són. No podem abandonar cap de les quotidianitats que ens pertanyen. I també és nostre el dubte. És una herència de Joan Fuster que propugnava el dubte metòdic. El fet de qüestionar-s'ho tot és el que ens fa avançar.

?Jo vull això: seguir l'estel al darrer blau' ["El que està passant al Japó"].
És un exemple dels dubtes, i crec que és la primera cançó d'amor que he fet. Compartixes el camí amb algú i vius una mudança contínua. Jo visc d'aquesta manera des dels 17 anys i em dedico a cantar. Però jo vull això...

?Dels teus ulls molls avui han desembarcat estranyes naus que arribaran a port' ["El Sol al cim"].
Vaig anar al Kurdistan i he tancat en una càpsula de memòria les vivències i sentiments que hi vaig viure. Així qui les escolti, un a cada port, com diu el vers, les pot reviure.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=HeJGZc5vVZc
?Convoque ara i des d'ací, dones i homes que han cantat i em guien la cançó a les palpentes: que vinguen baix d'aquesta llum' ["Convocatòria"].
Sé que les cançons no canvien el món, però convoquen la gent que el pot canviar. Parle d'un teatre en col·lapse que s'està destruint, que és el món de la cultura, i demane a la gent que vagi més enllà de les paraules, de les cançons i que actuen en conseqüència.

?Ara hem de llaurar un bell present que florirà en les nostres mans...' ["Ens guien les estrelles"].
Aquest és un vers dedicat especialment als valencians. És un present que florirà a les nostres mans, un material que nosaltres com a poble podem modificar. És un bon final per al disc, perquè l'espina dorsal que travessa la lletra de la cançó és l'esperança.